

M I C H A E L
CONNELLY

ČERNÁ
SKŘÍŇKA

PŘÍPAD HARRYHO BOSCHE

M I C H A E L

CONNELLY

ČERNÁ

SKŘÍŇKA

2013

Copyright © 2012 by Hieronymus, Inc.
Translation © 2013 by Jiří Kobělka
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BLACK BOX,
vydaného nakladatelstvím Little, Brown and Company, New York 2012,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Knebllová
Korektura: Hedvika Schiesselová
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2013

ISBN 978-80-7303-891-5

*Všem čtenářům, kteří udržovali Harryho Bosche
dvacet let naživu. Mnohokrát, mnohokrát díky.*

*A také mužům, kteří rozehnali dav a provedli mě
oním dnem v roce 1992. Rovněž mnohokrát díky.*

SNĚHURKA

1992

Třetí noc už počet mrtvých rostl tak rychle a do takových výšin, že řada týmů z divizních oddělení vražd byla stažena z frontových linií kontroly davu a přidělena na jižní centrální divizi, kde měla sloužit mimořádné služby. Detektiv Harry Bosch a jeho parták Jerry Edgar byli přeřazeni z hollywoodského oddělení do mobilní pohotovostní hlídky B, kde je měli chránit dva hlídkoví policisté s brokovnicemi. Mobilní hlídka neměla stálý rajon, ale vyjížděla tam, kde byla právě zapotřebí – jinými slovy tam, kde se objevilo tělo. Čtyřčlenný tým se pohyboval v černobílém hlídkovém voze, přejížděl z jednoho místa činu na druhé a nikde se dlouho nezdržel. Nebyl to předpisový způsob vyšetřování vražd, ani zdaleka ne, ale bylo to maximum, co se dalo dělat v úděsné situaci, kdy se město rozpadlo ve švech.

Jižní centrální divize se změnila ve válečnou zónu. Všude hořely ohně. Rabující lůza se ve smečkách přesouvala od výlohy k výloze a veškeré zdání důstojnosti a morálních zásad zmizelo v kouři, který stoupal nad městem. Gangy z jižního Los Angeles ovládly temnotu, a dokonce vyhlásily příměří ve svých bratrovražedných bitvách, aby mohly vytvořit jednotnou frontu boje proti policii.

Do té noci už zemřelo přes padesát lidí. Majitelé prodejen střileli rabiáty, členové Národní gardy střileli rabiáty, rabiáti se střileli mezi sebou... a pak tu byli i další – vrazi, kteří využívali chaosu a občanských nepokojů k tomu, aby si vyřizovali staré účty, jež ni-

jak nesouvisely s frustrací okamžiku a s emocemi běsnícími v ulicích.

Rasové, sociální a hospodářské zlomové linie, které se táhly pod městem, vyhřezly přede dvěma dny na povrch s intenzitou seizmického jevu. Proces se čtyřmi policisty LAPD, obžalovanými ze zbití černošského motoristy na konci zběsilé honičky městem, skončil vynesením rozsudků „nevinen“. Když porota v soudní síni na předměstí, jež se nacházelo o sedmdesát kilometrů dál, přečetla své rozhodnutí, byla reakce v jižním Los Angeles prakticky okamžitá. Na nárožích se vytvořily hloučky rozezlených lidí, kteří hlasitě odsuzovali nespravedlivý verdikt. Jejich zloba záhy přerostla v násilí. Sdělovací prostředky byly jako vždy ve střehu, začaly natáčet dění v ulicích z vrtulníků a přenesly apokalyptický obraz do všech domácností ve městě a poté i do celého světa.

Losangeleskou policii zastihly události v nedbalkách. Policejní náčelník byl právě mimo Parker Center a po vynesení rozsudku se zmohl jen na politické prohlášení. I další nejvyšší šéfové byli zcela nepřipraveni. Nikdo se bezprostředně neujal velení, a především nikdo nepřispěchal na pomoc. Celé policejní oddělení se stáhlo do ulity a na všech televizních obrazovkách ve městě se objevily záběry ničím nerušeného násilí šířícího se jako lesní požár. Město Los Angeles zachvátila bezuzdnost a plameny.

O dvě noci později byl štiplavý zápach pálicí se gummy a doutnajících snů stále všudypřítomný. Na potemnělé obloze se jako tančící ďábel mihotal odraz tisícovek požárů. Za hlídkovým vozem 6-King-16, přesouvajícím se ulicí, se neustále ozývaly výstřely a vzteklý křik. Čtveřice mužů sedících uvnitř však kvůli těmto věcem nezastavovala. Zastavovala jen u vražd.

Byl pátek prvního května. Hlídka B měla takzvanou „noční službu krizového mobilizačního určení“, která trvala od šesti hodin večer do šesti hodin ráno. Bosch s Edgarem seděli na zadním sedadle, zatímco vepředu jeli policisté Robleto a Delwyn. Robleto řídil a Delwyn seděl vedle něj – na klíně měl položenou brokovnici, jejíž hlaveň vykukovala ze staženého okénka hlídkového vozu.

Jeli právě k mrtvému tělu nalezenému v zadní uličce u Crenshaw Boulevard. Na tísňové komunikační centrum ho nahlásili čle-

nové kalifornské Národní gardy, jejíž oddíly se v krizových situacích, jako byla tato, rozmístily po městě. Bylo teprve půl jedenácté večer a telefonátů stále přibývalo. Jednotka 6-King-16 už dnes měla jeden výjezd za sebou – k rabiátovi zastřelenému ve dveřích prodejny zlevněné obuvi. Střílejícím byl majitel firmy.

Místo činu se naštěstí nacházelo uvnitř prodejny, takže Bosch s Edgarem mohli pracovat v relativním bezpečí, zatímco Robleto s Delwynem hlídkovali v plné zásahové výstroji a s brokovnicemi v rukou na chodníku. Detektivové díky tomu získali také čas odebrat důkazy, načrtnout místo činu a pořídit fotografie. Sepsali výpověď majitele prodejny a prohlédli si záznam z bezpečnostní kamery umístěné v prodejně. Na nahrávce bylo vidět, jak rabiát rozbil hliníkovou baseballovou pálkou prosklené dveře prodejny. Protáhl se dírou ve skle dovnitř a vzápětí dostal dva zásahy od majitele, který se ukrýval za pultem a čekal.

Poněvadž ústav soudního lékařství nezládal příliv mrtvých těl, ujali se zastřeleného muže záchranáři a převezli ho do Lékařského centra County-USC. Tam mělo tělo zůstat až do chvíle, kdy se situace uklidní – pokud k tomu vůbec někdy mělo dojít – a soudní patolog se vypořádá s návaľem práce.

Střelce nakonec Bosch s Edgarem nezatkli. Ponechali na státním zastupitelství, ať samo posoudí, zda šlo o sebeobranu nebo o nevyprovokovanou vraždu.

Tento postup sice nebyl technicky vzato správný, ale muselo to stačit. V chaosu okamžiku se změnila priority: hlavním cílem bylo zachovat důkazy, co nejlépe a co nejrychleji zdokumentovat místo činu a odvézt mrtvé.

Rychle přijet a rychle odjet. A provést to bezpečně. Skutečně vyšetřování mělo přijít na řadu později. Možná.

Když projížděli po Crenshaw Boulevard na jih, míjeli každou chvíli hloučky lidí, většinou mladých mužů, kteří zevlovali na nároží nebo v tlupách táhli ulicí. Na křižovatce Crenshaw Boulevard a Slauson Avenue začala smečka mladíků v barvách gangu Crips posměšně pokřikovat na jejich hlídkový vůz, který jel rychle, aniž měl zapnutou houkačku a majáček. Z davu vylétly kameny a láhve,

ale auto se pohybovalo příliš rychle a veškerá munice dopadla daleko za něj.

„Však my se vrátíme, dobytci! Jen se nebojte.“

Bosch musel předpokládat, že Robleto mluví obrazně. Výhrůžka mladého pochůzkaře byla stejně jalová jako reakce celé policie od středečního odpoledne, kdy byly v živém televizním přenosu přečteny verdikty nad obžalovanými.

Robleto začal zpomalovat teprve ve chvíli, kdy se přiblížili k blokádě tvořené vozy a vojáky Národní gardy. Po včerejším příjezdu gardy byla přijata strategie získat zpět kontrolu nad významnými křižovatkami v jižním Los Angeles a poté rozšiřovat kontrolovanou oblast, až se podaří ovládnout všechna problémová místa. Nyní je od jedné z klíčových křižovatek, totiž mezi Crenshaw Boulevard a Florence Avenue, dělilo půldruhého kilometru a oddíly Národní gardy už od ní byly roztažené do vzdálenosti několika domovních bloků. Robleto dojel k barikádě na úrovni Dvašedesáté ulice a stáhl okénko.

Gardista s prýmky seržanta přistoupil ke dveřím, sklonil hlavu a zadíval se dovnitř, aby se ujistil, kdo v autě jede.

„Seržant Burstin ze San Luis Obispa. Co pro vás můžu udělat, pánové?“

„Jedem na tu vraždu,“ prohlásil Robleto a ukázal palcem dozadu na Bosche s Edgarem.

Burstin se napřímil a mávl rukou na kolegy, aby policejnímu vozu uvolnili cestu a nechali ho projet.

„Jasně,“ řekl. „Zavražděná leží v boční uličce na východní straně mezi Šestašedesátou a Sedmašedesátou ulicí. Jedte dál a moji hoši vám to ukážou. Vytvoříme kolem vás sevřený útvar a budeme sledovat střechy. Máme nepotvrzené zprávy, že se v okolí pohybuje odstřelovač.“

Robleto vytáhl okénko a rozjel se k zátarasu.

„Moji hoši,“ napodobil posměšně Burstinův hlas. „Ten chlap je v reálném světě nejspíš učitel nebo něco podobného. Slyšel jsem, že žádný z těch nově dovezených chlapů ani není z L. A. Pocházej porůznu z Kalifornie, ale ne přímo z L. A. Leimertův park by nejspíš nenašli ani s mapou v ruce.“

„Ještě předloni bys ho nenašel ani ty, brácho,“ opáčil Delwyn.

„To je fuk. Ten chlap se tu zkrátka nevyzná a teď nám tady chce velet? Posranej gaučovej válečník. Podle mě jsme tu tyhle lidi vůbec nepotřebovali. Jak potom vypadáme? Jako že to nezvládnem sami a musíme si vypomáhat profíkama ze San Luis Obispa nebo co je to za díru?“

Edgar si odkašlal a promluvil ze zadního sedadla.

„Tak já ti něco povím,“ začal. „Tohle bychom *opravdu* nezvládli a hůř, než jsme vypadali ve středu večer, už stejně vypadat nemůžem. Seděli jsme na zadku a nechali město hořet, kamaráde. V televizi jsi viděl spoustu věcí, ale rozhodně jsi neviděl nás, jak jsme v terénu a kmitáme. Takže přestaň něco vyčítat učitelům z Obispa. Protože tenthle průser máme na triku my.“

„No, když myslíš...,“ utrousil Robleto.

„Na boku tohohle auta se píše ‚chránit a sloužit,‘“ dodal Edgar. „A my nedělali ani jedno.“

Bosch mlčel, což ovšem neznamenalo, že s parťákem nesouhlasí. Policie se nepřesvědčivou reakcí na první výtrysk násilí vysloveně ztrapnila. Na to však teď nemyslel. Zarazilo ho, že seržant Národní gardy mluvil o oběti jako o ‚zavražděné‘. Byla to první zmínka o tom, že hlášená oběť je ženského rodu, a pokud bylo Boschovi známo, mezi lidmi, kteří přišli během současné vlny násilí o život, zatím žádné ženy nefigurovaly. Samozřejmě to neznamenalo, že se násilností účastnili jen muži. Rabování a žhářství byly činnosti, v nichž se žádná diskriminace podle pohlaví neprojevovala. Bosch na vlastní oči viděl, jak ženy prováděly obojí. Včera v noci byl například na Hollywood Boulevard svědkem vyrabování slavné prodejny dámského prádla Frederick's. Polovinu zlodějů tvořily ženy.

Seržantovy informace ho přesto zasáhly. Do zdejšího chaosu se přimotala žena a stálo ji to život.

Robleto projel mezerou v barikádě a pokračoval na jih. Čtyři bloky před nimi mával voják baterkou a ukazoval na otevřený průchod mezi dvěma prodejny lemuujícími východní stranu ulice.

Kromě vojáků rozestavených každých pětadvacet metrů byla Crenshaw Boulevard opuštěná. Panovalo zde temné a přízračné

ticho. Ve všech prodejnách a firmách po obou stranách ulice byla zhasnutá okna i výlohy. Několik z nich padlo za oběť zlodějům a žhářům. Jiné zůstaly nějakým zázrakem nedotčené. Pár prodejen mělo výlohy zatlučené prkny, přes která se táhl sprejem nastříkaný nápis „Černošský majitel“. Proti lůze to byla dost chatrná obrana.

Otevřený průchod do zadní uličky se nacházel mezi vyrabovanou prodejnou pneumatik a disků Dream Rims a totálně vyhořelým bazarem elektrosportřebičů s názvem Used, Not Abused. Vypálená budova byla obehnaná žlutou páskou a opatřená červeným štítkem, který znamenal, že městští stavební inspektoři označili zmíněnou budovu za neobyvatelnou. Bosch usuzoval, že tato oblast padla za oběť výtržníkům jako jedna z prvních. Od křižovatky Florence Avenue a Normandie Avenue, kde násilí původně vypuklo – kde násilníci tahali lidi z aut a bili je, zatímco celý svět jen mlčky přihlížel –, to sem bylo jen asi dvacet bloků.

Voják Národní gardy s baterkou se před jejich hlídkovým vozem obrátil a navedl je do uličky. Zhruba deset metrů od ústí se zastavil, zvedl ruku a zaťal ji v pěst, jako by prováděli průzkum za nepřátelskými liniemi. Přišel čas vystoupit. Edgar bouchl Bosche hřbetem ruky do paže.

„Nezapomeň si udržovat odstup, Harry. Neustále dva metry ode mě.“

Edgar to myslel jako vtip, který má odlehčit situaci. Ze čtyř mužů v autě byl Bosch jediný běloch. Pravděpodobně by byl prvním terčem odstřelovače. Nebo jakéhokoliv jiného střelce.

„Jasně,“ odpověděl partákovi.

Edgar ho znovu bouchl do paže.

„A nasad' si klobouk.“

Bosch sáhl k podlaze a sebral z ní bílou zásahovou helmu, kterou dostali při nástupu do služby. Rozkaz zněl mít ji během služby neustále na hlavě. Bosch však měl dojem, že z nich lesklý bílý plast dělá terče spolehlivěji než cokoli jiného.

Museli s Edgarem počkat, až Robleto s Delwynem vystoupí a otevřou jim zadní dveře hlídkového vozu. Konečně Bosch vysedl do noci. Zdráhavě si nasadil helmu, ale nezajistil ji řemínkem. Měl chuť na cigaretu, jenže při ohledávání místa činu záleželo na každé

minutě, a navíc mu v krabičce zastrčené v levé kapse košile zbyval poslední kus. Musel si ho šetřit, protože nevěděl, kdy nebo kde bude mít příležitost doplnit zásoby.

Rozhlédl se kolem sebe. Nikde žádné tělo neviděl. Ulička byla plná harampádí, starého i nového. U boční zdi prodejny Used, Not Abused stály vyřazené spotřebiče, které se už zřejmě nehodily k dalšímu prodeji. Všude se válely odpadky a část okapového žlabu se při požáru zřítila na zem.

„Kde je?“ zeptal se Harry.

„Tady,“ odvětil gardista. „U zdi.“

Uličku osvětlovaly jen reflektory hlídkového vozu a gardistova baterka. Spotřebiče a další haraburdí vrhaly na zed' a na zem temné stíny. Bosch tedy rozsvítil vlastní baterku a namířil ji na místo, které mu gardista ukázal. Zed' na straně prodejny spotřebičů byla posetá gangsterskými graffiti. Tagy, RIP listy, výhrůžky – celá plocha sloužila jako nástěnka pro místní odnož Crips, která si říkala „Rolling 60s“.

Bosch došel tři kroky za gardistu a okamžitě oběť uviděl. Ve stínu rezavé automatické pračky ležela u zdi na boku drobná žena.

Než k ní Bosch přistoupil, prosvítil baterkou celou uličku. Ve své době byla vydlážděná, ale dnes tvořil její povrch jen rozpraskaný beton, šterk a hlína. Žádné otisky bot ani krev Bosch na zemi nespatriil. Pomalu se tedy přesunul dopředu, podřepil k oběti, opřel si těžkou rukojet' baterky na šest monočláneků o rameno a posvítil na tělo. Protože se dlouhá léta pravidelně díval na mrtvé lidi, dokázal odhadnout, že oběť zemřela před dvanácti až čtyřiaadvaceti hodinami. Nohy měla v kolenou ostře ohnuté, což mohl být výsledek posmrtné ztuhlosti nebo také důkaz, že žena v posledních okamžicích před smrtí klečela. Kůži na pažích a krku měla popelavě bledou nebo naopak tmavou v místech, pod nimiž se srazila krev. Dlaně byly téměř černé a začínal se od ní šířit hnilobný zápach.

Ženin obličej do značné míry zakrývaly dlouhé světlé vlasy, které jí do něj spadly. Na temeni byla ve vlasech vidět zaschlá krev, jejíž stopa pokračovala do hustých pramenů zakrývajících ženinu tvář. Bosch posvítil baterkou nad tělo a spatřil krvavou šmouhu

s řadou temně rudých kapek, což naznačovalo, že vrah sem tělo oběti neodhodil, ale zabil ji přímo zde.

Vytáhl z kapsy pero, předklonil se a odhrnul perem oběti vlasy z tváře. Kousek od pravého očního důlku zel v lebce vstřel, vstupní otvor po kulce, při němž ženě explodovala oční bulva. Vrah ji zastřelil z bezprostřední blízkosti. Střelnou zbraň držel pár centimetrů od obličeje zavražděné ženy. Bosch si zasunul pero zpátky do kapsy, předklonil se ještě víc a posvítíl baterkou ženě na týl. Výstupní otvor neboli výstřel byl velký, rozšklebený a dobře patrný. Smrt bezpochyby nastala okamžitě.

„Do prdele, ona je bílá?“

Byl to Edgar. Přistoupil za Bosche a díval se mu přes rameno jako rozhodčí baseballovému chytači.

„Vypadá to tak,“ odpověděl Bosch.

Sjel baterkou na tělo oběti.

„A co tady sakra dělá běloška?“

Bosch neodpověděl. Právě si všiml, že oběť něco ukrývá v podpaží. Sklopil baterku, aby si mohl nasadit gumové rukavice.

„Svit jí na prsa,“ poručil Edgarovi.

Natáhl si rukavice a opět se sklonil k tělu. Oběť ležela na levém boku, pravou ruku měla přeloženou přes trup a ukrývala pod ní jakýsi předmět, který nosila na šňůrce na krku. Bosch předmět jemně vytáhl.

Byla to svítivě oranžová novinářská propustka vydaná losangeleskou policií. Bosch takových propustek viděl během let mnoho. Tahle vypadala nově. Laminování bylo stále čiré a nepoškrábané. Propustka obsahovala i fotografii ženy se světlými vlasy, pod ní stálo její jméno a organizace, pro kterou pracovala.

Anneke Jespersenová

Berlingske Tidende

„Je to zahraniční novinářka,“ poznamenal Bosch. „Anneke Jespersenová.“

„Odkud?“ zeptal se Edgar.

„Nevím. Možná z Německa. Píše se tu o Berlínu... Berlín něco. Neumím to vyslovit.“

„Ale proč by sem kvůli tomuhle posílali někoho až z Německa? To si tam nemůžou hledět svýho?“

„Já nevím jistě, jestli je z Německa. Nepoznám to.“

Bosch přestal poslouchat Edgarovo drmolení a prohlédl si fotografii na propustce. Její nositelka byla atraktivní i na úředně zhotovené fotce. Neusmívala se, nebyla nalíčená, tvářila se ryze profesionálně, vlasy měla shrnuté za ušima a kůži tak bledou, že byla téměř průsvitná. V jejích očích se zračila jistá odtažitost. Podobný chlad zažil Bosch u policistů a vojáků, kteří viděli příliš mnoho příliš brzy.

Obrátil propustku. Připadala mu pravá. Věděl, že se tyto průkazy každý rok obnovují, a že pokud chce některý zástupce sdělovacích prostředků získat přístup na policejní tiskové konference nebo proniknout do mixzóny u místa činu, potřebuje mít na propustce aktuální nálepku. Nálepka na této propustce platila pro rok 1992. Nyní byl přelom dubna a května, což znamenalo, že ji oběť získala někdy během posledních sto dvaceti dní – Bosch však podle bezvadného stavu propustky usuzoval, že byla vystavena teprve nedávno.

Vrátil se k ohledávání těla. Oběť měla na sobě džíny, bílou košili a vestu s mnoha přeplněnými kapsami. Boschovi to prozradilo, že se žena pravděpodobně živila jako fotoreportérka. Na jejím krku ani nikde v uličce se však nenacházely žádné fotoaparáty. Vrah je oběti nejspíš ukradl a dost možná to byl i hlavní motiv vraždy. Většina fotoreportérů, které Harry znal, u sebe nosila několik vysoce kvalitních fotoaparátů a mnoho souvisejícího vybavení.

Natáhl ruku k vestě a otevřel jednu z náprsních kapes. Za normálních okolností by o to požádal někoho ze soudní patologie, poněvadž veškerá manipulace s tělem spadala do kompetence Okresního ústavu soudního lékařství. Bosch však netušil, jestli by se soudní patolog vůbec na místo činu dostavil, a nehodlal na to čekat.

V kapse se nacházely čtyři černé filmy. Bosch neměl jak poznat, zda jsou nové, nebo nafocené. Opět kapsu zapnul a přitom pod ní ucítil cosi tvrdého. Věděl, že posmrtná ztuhlost za den odezní a tělo se pak stane měkkým a tvárným. Odhrnul oběti vestu a zaklepal jí

pěstí na hrudník. Narazil na tvrdý povrch, jehož zvuk potvrdil jeho domněnku: oběť měla na těle neprůstřelnou vestu.

„Hele, koukej na ten hitlist,“ prohodil Edgar.

Bosch zvedl hlavu. Edgar právě mířil baterkou na zeď nad tělem. Graffiti přímo nad obětí obsahovalo číslici 187 a hitlist neboli seznam obětí, který čítal jména několika gangsterů zabitých při pouličních válkách. Ken Dog, G-Dog, OG Nasty, Neckbone a tak dále. Místo činu se nacházelo v rajonu Rolling 60s, což byla podmnožina obrovského gangu Crips. Členové 60s přitom sváděli nekonečnou válku s nedalekými 7-Treys, další odnoží Crips.

Většina veřejnosti žila v domnění, že války gangů, které sužovaly velkou část jižního Los Angeles a den co den přinášely další oběti, souvisejí s bitvou mezi velkými gangy Bloods a Crips – se soubojem o nadvládu a kontrolu nad ulicemi. Skutečnost však byla taková, že značnou část osob zavražděných na území L. A. představovaly oběti rivality mezi různými odnožemi téhož gangu. Tyto bratrovražedné šarvátky patřily k nejnásilnějším vůbec a na pomyslném vrcholu surovosti figurovalo soupeření mezi Rolling 60s a 7-Treys. Oba konkurenční gangy se řídily heslem „na místě zabij“ a celkové skóre se zaznamenávalo formou pouličních graffiti. A zatímco takzvaný RIP list sloužil jako vzpomínka na kamarády padlé v nekonečné bitvě gangů, hitlist pod číslovkou 187 obsahoval seznam zabitých nepřátel.

„To vypadá, že tu máme Sněhurku a sedm Trey-paslíků,“ poznamenal Edgar.

Bosch otráveně zavrtěl hlavou. Město se vymklo z kloubů a oni před sebou viděli výsledek – ženu postavenou ke zdi a nemilosrdně zastřelenou. Jeho parťák jako by to však nebral vážně.

Edgar zřejmě Boschovu nelibost vycítil.

„To byl jen vtip, Harry,“ řekl rychle. „Uvolni se trochu. Potřebujeme špetku šibeničního humoru.“

„Dobře,“ pronesl Bosch. „Tak já se trochu uvolním a ty se zatím chop vysílačky. Pověz jim, co tady máme, a patřičně jim zdůrazni, že je to přespolní novinářka – třeba nám sem pošlou kompletní tým. A jestli ne, požádej je aspoň o fotografa a světla. Řekni jim, že tenhle případ si vyžádá čas a posily.“

„Proč? Protože je to běloška?“

Bosch si dal s odpovědí načas. Edgar vyhrkl svou otázku bezmyšlenkovitě. Snažil se Boschovi nějak pomstít za to, že nereagoval dobře na jeho vtip o Sněhurce.

„Ne,“ odpověděl Harry mírně. „Ne proto, že je to běloška, nýbrž proto, že nepatřila k výtržníkům ani ke gangsterům a že se u případu zavražděné novinářky dá předpokládat šílený zájem médií. Stačí? Je to dost dobrý důvod?“

„Jasně.“

„Fajn.“

Edgar odešel k autu, aby zavolal z vysílačky, zatímco Bosch se vrátil na místo činu. Ze všeho nejdřív vytyčil policejní zónu. Přivolaal do uličky několik členů Národní gardy a rozestavil je po obou stranách zhruba šest metrů od těla. Třetí a čtvrtou stranu takto vzniklého obdélníku tvořily zeď prodejny spotřebičů a zeď prodejny pneumatik a disků.

Když Bosch vymezoval policejní zónu, všiml si, že ulička vede přes blok obytných domů, který stojí přímo za řadou prodejen s výlohami orientovanými na Crenshaw Boulevard. Shluk zadních dvorků lemujících uličku působil značně nesourodě. Některé byly obehnané betonovou zdí, jiné měly plaňkový plot a další plot z obyčejného pletiva.

Bosch věděl, že v ideálním světě by všechny tyto dvorky ohledal a zaklepal by na dveře všech přilehlých domů – nyní to však musel odložit na neurčito. Za daných okolností mu nezbývalo než se zaměřit na bezprostřední místo činu. Jestli někdy dostane příležitost vyzpovídat lidi z okolí, bude to pokládat za štěstí.

Všiml si, že Robleto a Delwyn zaujali s brokovnicemi pozice v ústí uličky. Stáli vedle sebe a o něčem se bavili – nejspíš na něco svorně nadávali. V době, kdy Bosch bojoval ve Vietnamu, se takovému útvaru říkalo „dvě mouchy“: dobrý odstřelovač by dokázal oba policisty jednou ranou zneškodnit.

V uličce na vnitřním okraji místa činu hlídkovalo osm členů Národní gardy. Bosch si všiml, že se na protějším konci začíná vytvářet hlouček čumilů. Mávl na gardistu, který je do uličky zavedl.

„Jak se jmenujete, vojáku?“

„Drummond, ale všichni mi říkají Drummer.“

„Dobrá, Drummere, já jsem detektiv Bosch. Povězte mi, kdo ji našel.“

„To tělo? Tak to byl Dowler. Šel si sem odskočit a našel ji tu. Teda, nejdřív ji prý ucítil. Tenhle zápach znal.“

„A kde je Dowler teď?“

„Myslím, že hlídkuje na jižní barikádě.“

„Potřebuju s ním mluvit. Přivedete mi ho?“

„Ano, pane.“

Drummond vyrazil k ústí uličky.

„Počkejte, Drummere, ještě jsem neskončil.“

Drummond se otočil.

„Kdy jste se sem rozmístili?“

„Jsme tady od včerejška od osmnácti nula nula, pane.“

„A od té doby máte nad touto oblastí kontrolu? Včetně téhle uličky?“

„Ne tak docela, pane. Včera večer jsme začali na křižovatce Crenshaw Boulevard a Florence Avenue a od té doby rozšiřujeme zónu na východ po Florence a na sever po Crenshaw. Postupujeme blok po bloku.“

„A kdy jste se dostali k téhle uličce?“

„To nevím jistě. Ale myslím, že dneska za úsvitu už jsme ji měli zajištěnou.“

„A v tu dobu už rabování a žhářské útoky v bezprostředním okolí ustaly?“

„Ano, pane, podle toho, co jsem slyšel, k nim došlo hned první noc.“

„Dobrá, Drummere, a ještě poslední věc. Potřebuju tu víc světla. Můžete sem přivést jedno z těch vašich aut, co mají nahoře spoustu reflektorů?“

„Říká se jim humvee, pane.“

„Jo, jasně, tak s jedním objedťte celý blok a přistavte ho z druhé strany uličky. Projedťte kolem těch lidí a nasměrujte mi reflektory na místo činu. Rozumíte?“

„Rozumím, pane.“

Bosch ukázal na konec uličky naproti hlídkovému vozu.

„Fajn. Chci tady mít světlo z obou stran. Nejspíš to bude maximum, co se nám tu podaří udělat.“

„Ano, pane.“

Gardista začal klusat pryč.

„Hej, Drummere.“

Drummond se znovu otočil a přišel zpátky.

„Ano, pane.“

Bosch začal šeptat.

„Všichni vaši muži se dívají na mě. Neměli by být ke mně otočení zády a hlídat okolí?“

Drummond odstoupil a zakroužil prstem nad hlavou.

„Hej! Otočit a oči na stopkách! Od čeho tu jste? Hlídkujte.“

Ukázal na dav přihlížejících na protějším konci uličky.

„A držte ty lidi v odstupu.“

Gardisté uposlechli a Drummond vyšel z uličky přivolat Dowlera a poslat k místu činu auto s reflektory.

Boschovi zapípal u pasu pager. Sáhl si k opasku a vytáhl přístroj z pouzdra. Na displeji svítilo číslo velitelského stanoviště a on věděl, že je s Edgarem čeká další výjezd. Ještě tu ani nezačali a už je odvolají jinam. A to si Bosch nepřál. Zastrčil pager zpátky za opasek.

Zamířil k prvnímu plotu, který začínal u zadního rohu prodejny spotřebičů. Jednalo se o dřevěný plaňkový plot, který byl tak vysoký, že se přes něj nedalo nakouknout dovnitř. Bosch si však všiml, že je čerstvě natřený. Nebyla na něm žádná graffiti, dokonce ani na straně ze zadní uličky. Bosch to pokládal za důležité, protože to naznačovalo, že majitel pozemku na druhé straně pravidelně graffiti přetírá. Možná to byl typ člověka, který si svůj majetek dobře hlídá, a proto mohl něco zaslechnout nebo i zahlédnout.

Popošel uličkou, otočil se, podřepil a zadíval se na místo činu z druhé strany. Vypadal jako boxer v rohu ringu, který čeká na další kolo. Posvítíl baterkou na rozpraskanou betonovou a hliněnou zem. Světlo dopadající ze šikmého úhlu se odráželo od bezpočtu povrchů a poskytovalo Boschovi nový pohled na místo činu. Zanedlouho uviděl záblesk čehosi lesklého a posvítíl na to baterkou.

Udělal pár kroků dopředu a našel ve štěrkou mosaznou nábojnici.

Klekl si na všechny čtyři, aby si nábojnici mohl prohlédnout zblízka a zároveň s ní nehýbat. Posvítil na ni a viděl, že je ráže devět milimetrů a na základně má vyraženou důvěrně známou značku firmy Remington. Na zápalce byla patrná promáčklina od zápalníku. Bosch si také všiml, že nábojnice nerušeně leží na štěrkou. Přestože byla ulička zjevně docela frekventovaná, nikdo na nábojnici nešlápl ani ji neodkopl. Boschovi to prozradilo, že tu neleží dlouho.

Rozhlédl se po něčem, čím by polohu nábojnice označil, a uviděl Edgara, který se právě vrátil na místo činu. V ruce nesl box s vybavením a Bosch podle toho poznal, že se žádné pomoci nedočkájí.

„Tak cos našel, Harry?“

„Devítimilimetrový remington. Vypadá čerstvý.“

„Vida, aspoň něco užitečného.“

„Možná. Dovolal ses na velení?“

Edgar položil box na zem. Byl docela těžký, protože obsahoval veškeré vybavení, které narychlo posbírali na hollywoodské stanici, když se dozvěděli, že se v terénu nebudou moci spolehnout na žádnou kriminalistickou podporu.

„Jo, spojil jsem se s nima, jenže nám s ničím nepíchnou. Všichni někde lítaj. Jsme v tom úplně sami, brácho.“

„Ani patolog nepřijede?“

„Ani patolog. Národní garda pro ni posílá auto. Nákladák na převoz vojáků.“

„To nemyslíš vážně. Oni ji chtějí převážet vzadu na korbě?“

„A nejen to: taky nás čeká další výjezd. Topinka. Hasiči ji našli v jedné vypálené prodejně tacos na MLK.“

„Zatracená práce, vždyť jsme sem sotva přijeli.“

„Jasně, ale už jsme se ohlásili a jsme odtamtud nejbliž. Takže to tu máme rychle ukončit a přesunout se na MLK.“

„No jo, jenže tady ještě nejsme hotoví. Ani zdaleka ne.“

„S tím nic nenaděláme, Harry.“

Bosch byl neústupný.

„Ale já ještě nikam nejedu. Je tady spousta práce, a jestli ji necháme na příští týden nebo kdo ví na kdy, tak z tohohle místa činu nezbude nic. A to nemůžeme připustit.“

„Nemáme na vybranou, partáku. My jsme tahle pravidla nevy-mysleli.“

„Kecy.“

„Dobře, tak já ti povím, jak to uděláme. Zdržíme se tu patnáct minut. Pořídíme pár fotek, šoupnem tu nábojnici do pytlíku, na-ložíme tělo a vyrazíme o dům dál. V pondělí, nebo prostě až tohle skončí, to už stejně nebude náš případ. Vrátime se do Hollywoodu a tahle záležitost zůstane tady. Ať si to řeší někdo jiný. Tenhle rajon patří chlapům ze sedmasedmdesátky. Takže to bude jejich starost.“

Boschovi bylo jedno, co se stane později – jestli případ dostanou detektivové z divize na Sedmasedmdesáté ulici nebo někdo jiný. Záleželo mu jen na tom, co teď viděl před sebou. Žena jménem Anneke, která přijela odněkud zdaleka, teď před ním ležela mrtvá a on chtěl vědět, kdo a proč to má na svědomí.

„Mně je fuk, že to nebude náš případ,“ prohlásil. „Tady jde o něco jiného.“

„Tady nejde vůbec o nic, Harry,“ řekl Edgar. „Při tom chaosu všude kolem určitě ne. Na ničem už nezáleží. Město se vymklo kontrole. Nemůžeš čekat, že...“

Vzduch náhle rozčísila střelba z automatické zbraně. Edgar se vrhl k zemi a Bosch instinktivně skočil směrem ke zdi prodejny spotřebičů. Helma mu spadla z hlavy a vylétla do vzduchu. Několik gardistů začalo v krátkých dávkách pálit, až nakonec střelbu umlčel křik.

„Zastavte palbu! Zastavte palbu! Zastavte palbu!“

Střelba ustala a do uličky vběhl Burstin, seržant z barikády. Bosch viděl, že Edgar pomalu vstává. Zdálo se, že se mu nic nestalo, ale upřeně hleděl na Bosche a tvářil se všelijak.

„Kdo střílel jako první?“ ječel seržant. „Kdo zahájil palbu?“

„Já,“ ozval se jeden z mužů v uličce. „Zdálo se mi, že vidím na střeše zbraň.“

„Kde, vojáku? Na které střeše? Kde byl ten odstřelovač?“

„Tamhle.“

Střelec ukázal na střechu prodejny pneumatik.

„Zatraceně!“ vrískal seržant. „Zastavte palbu, sakra. Tu střechu jsme přece zajistili. Jsme tam akorát my! Naši lidi!“

„Promiňte, pane. Viděl jsem...“

„Hochu, mně je totálně u prdele, cos tam viděl. Jestli zabiješ některého z mých lidí, osobně ti rozkopu hadry!“

„Ano, pane. Omlouvám se.“

Bosch vstal. Zvonilo mu v uších a měl pocuchané nervy. Náhlá střelba z automatických zbraní pro něj nebyla ničím novým. Od doby, kdy tvořila každodenní součást jeho života, však uplynulo téměř pětadvacet let. Zvedl ze země helmu a opět si ji nasadil.

Seržant Burstin k němu přistoupil.

„Pokračujte v práci, detektivové. Kdybyste mě potřebovali, jsem na severním okraji zóny. Pro ostatky jsme poslali auto. A byl jsem informován, že vám máme poskytnout tým, který doprovodí vaše auto na další místo a k dalšímu tělu.“

S těmito slovy vystřelil z uličky.

„Ježíšikriste, věřil bys tomu?“ ulevil si Edgar. „To bylo jako nějaká Pouštní bouře. Nebo Vietnam. Co tu vlastně děláme, člověče?“

„Radši se vraťme k práci,“ řekl Bosch. „Ty nakreslíš místo činu, já ohledám tělo a vyfotím ho. Tak pohyb.“

Podřepil a otevřel box s vybavením. Chtěl nábojnici vyfotografovat přímo na zemi, než ji zvedne a vloží do sáčku jako důkaz. Edgar zatím brebentil dál. Vlna adrenalinu ze střelby u něj stále neopadla. Když byl rozrušený, měl ve zvyku hodně mluvit. Někdy až příliš.

„Harry, všiml sis, cos udělal, když ten ňouma začal pálit?“

„Jo, plácl jsem sebou o zem jako všichni ostatní.“

„Ne, Harry, tys zakryl to tělo. Viděl jsem to. Udělals tamhle Sněhurce lidský štít, jako by byla ještě živá.“

Bosch neodpověděl. Nadzvedl horní patro boxu a sáhl dovnitř pro polaroid. Všiml si, že jim zůstaly poslední dva filmy. Šestnáct fotek plus to, co zbývalo v přístroji. Celkem možná dvacet snímků – přitom je kromě tohoto místa činu čekalo ještě jedno na MLK, jak se zkráceně říkalo třídě Martin Luther King Jr. Boulevard. Na obě místa činu to rozhodně nestačilo. Boschova frustrace dostupovala vrcholu.

„Co to mělo znamenat, Harry?“ nedal se Edgar odbýt.

Bosch konečně ztratil nervy a nepěkně se na partáka utrhl.

„Já nevím! Stačí? Prostě to nevím. Takže se teď laskavě vraťme do práce a pokusme se pro tu holku něco udělat, aby z toho někdo někdy možná, ale opravdu jenom možná, dokázal udělat solidní případ.“

Jeho výlev vzteku upoutal pozornost většiny gardistů v uličce. Voják, který před chvílí zahájil palbu, na Bosche upřeně civěl – evidentně měl radost, že se mu podařilo předat štafetu nechtěné pozornosti někomu dalšímu.

„Dobrá, Harry,“ řekl Edgar tiše. „Tak se vraťme do práce. Uděláme, co půjde. Dáme tomu patnáct minut a přesuneme se na další místo činu.“

Bosch přikývl a podíval se na mrtvou ženu. *Patnáct minut*, pomyslel si. Cítil totální beznaděj. Věděl, že tohle vyšetřování je odsouzeno k nezdaru dřív, než vůbec začalo.

„Je mi to líto,“ zašeptal.

Díl 1

PUTOVNÍ ZBRAŇ

2012

1

Nechali ho čekat. Vysvětlili mu to tak, že Coleman právě obědvá, a kdyby ho vytáhli z jídelny, museli by ho pak zařadit do druhého jídelního bloku, kde by mohl mít mezi vězni nepřátele, o kterých dozorci nic nevědí. Někdo by na něj mohl zaútočit a dozorci by byli bezradní. O to neměla vězeňská správa zájem, a tak musel Bosch čtyřicet minut chytat lelky, zatímco Coleman do sebe v klidu a bezpečí ládoval u piknikového stolku na oddělení D holandský řízek se zelenými fazolkami. Všichni členové Rolling 60s měli v San Quentinu společnou jídelnu a vycházkové bloky.

Bosch si krátil čas tím, že si znovu prohlížel důkazy a připravoval si repliky. Všechno zůstalo na něm. Na partáka se spolehnout nemohl. Vzhledem k seškrtní rozpočtu na služební cesty totiž museli detektivové absolvovat téměř všechny návštěvy věznic po celé zemi jako jednočlenný tým.

Bosch přiletěl prvním ranním letem a s návratem si příliš hlavu nelámal. Zdržení mu proto zase tolik nevadilo. Věděl, že dřív než v šest hodin večer odtud stejně neodletí a že rozhovor s Rufusem Colemanem pravděpodobně nepotrvá dlouho. Buď Coleman nabídku přijme, anebo ne. V obou případech se s ním Bosch nehodlal zdržovat.

Vyšetřovnu tvořila železná kukaň s napevno přišroubovaným stolem uprostřed. Bosch seděl na jedné straně a přímo za sebou měl dveře. Prostor na druhé straně stolu byl stejně velký a v pro-

tější zdi se nacházely totožné dveře. Bosch věděl, že Colemana do vyšetřovny přivedou právě jimi.

Pracoval právě na dvacet let starém případě vraždy Anneke Jespersenové, fotografky a reportérky zastřelené během výtržnosti v roce 1992. V té době pobyl na místě činu necelou hodinu, než ho odvolali k dalším vraždám – byla to noc zběsilého násilí, během níž se neustále přesouval od případu k případu.

Když řádění utichlo, policejní velení vytvořilo STVV neboli Společný tým pro vyšetřování výtržností a případ Anneke Jespersenové dostal na starost právě on. Vraždu se nikdy nepodařilo vyřešit a po deseti letech, kdy byl případ veden jako otevřený a aktivní, někdo v tichosti zavřel vyšetřovací spis, šoupl ho spolu s minimem nalezených důkazů do krabice a tu uložil do archivu. Teprve když se přiblížilo dvacáté výročí tehdejších událostí, uložil mediálně zběhlý policejní náčelník poručíkovi, kterého pověřili řízením oddělení otevřených nevyřešených případů, ať se jeho lidé znovu podívají na všechny nevyřešené vraždy, k nimž došlo během nepokojů v roce 1992. Náčelník chtěl být připravený na situaci, kdy novináři začnou chystat materiály ke dvacátému výročí tehdejších událostí a osloví i zástupce losangeleské policie. Ve dvaadevadesátém byla policie přistižena v nedbalkách a současné vedení nehodlalo dopustit, aby se to v roce 2012 opakovalo. Náčelník chtěl mít možnost prohlásit, že všechny nevyřešené vraždy spáchané během tehdejších výtržností se stále aktivně vyšetřují.

Bosch si výslovně vyžádal případ Anneke Jespersenové a po dvaceti letech se k němu vrátil. Samozřejmě měl své pochybnosti. Věděl, že většina případů se vyřeší během prvních osmačtyřiceti hodin a poté už naděje na objasnění prudce klesá. A na tomto případě se nepracovalo prakticky ani jedinou hodinu, natož osmačtyřicet. Za jeho zanedbání mohly vnější okolnosti, ale Bosch kvůli němu i tak cítil výčitky svědomí – měl pocit, že Anneke Jespersenovou nějakým způsobem opustil. Žádný vyšetřovatel vražd nemá radost, když musí odložit nevyřešený případ, ale v této situaci Bosch jinou možnost neměl. Případ zabité novinářky mu totiž vzali. Snadno tak mohl svalit vinu na vyšetřovatele, kteří se ho ujali po něm, ale on musel mezi zodpovědné osoby počítat i sebe. Každé

vyšetřování koneckonců začíná na místě činu. A Bosch se nemohl zbavit pocitu, že mu při zoufale krátkém ohledávání zadní uličky mezi dvěma prodejny muselo něco uniknout.

O dvacet let později však dostal druhou příležitost. I když velmi chatrnou. Věřil, že každý případ má svou černou skříňku. Důkaz, osobu nebo kombinaci faktů, které vedou k poznání a pomáhají vysvětlit, co se stalo a proč. V případě Anneke Jespersenové však žádná černá skříňka neexistovala. Jen dvě zatuchlé lepenkové krabice vytažené z archivu, které Boschovi nedaly ani nový směr, ani novou naději. Obsahovaly oblečení oběti, neprůstřelnou vestu, pas a další osobní věci, dále batůžek a fotografické nádobíčko nalezené po skončení výtržností v jejím hotelovém pokoji. V boxu nechyběla ani osamocená devítimilimetrová nábojnice nalezená na místě činu a tenký vyšetřovací spis, který založili detektivové ze Společného týmu pro vyšetřování výtržností.

Obsah vyšetřovacího spisu nicméně svědčil především o nečinnosti STVV. Společný tým fungoval rok a musel řešit stovky trestných činů včetně několika desítek vražd. Byl téměř stejně přetížený, jako byli během samotných výtržností přetížení Bosch a jeho kolegové.

Když násilí utichlo, nechal STVV vylepit v jižním Los Angeles billboardy obsahující telefonní číslo a nabízející odměnu za informace vedoucí k zatčení a usvědčení osob, které se dopustily výtržností. Billboardů bylo více typů a každý z nich obsahoval různé fotografie podezřelých, míst činu nebo obětí. Tři billboardy nesly fotografii Anneke Jespersenové a žádaly o jakékoliv informace o jejím pohybu v okolí místa činu a o její vraždě.

Společný tým prošetřoval především informace získané na základě billboardové kampaně a dalších programů komunikace s veřejností a zaměřoval se na ty případy, u nichž měl k dispozici dostatek solidních poznatků. V případě Anneke Jespersenové však žádné hodnotné podněty nezískal, takže se ani vyšetřování nikam neposunulo. Případ uvízl na mrtvém bodě. I jediný potenciálně významný důkaz nalezený na místě činu – mosazná nábojnice – měl nulovou hodnotu, pokud neměli k dispozici zbraň, se kterou by se dal spárovat.

Když si Bosch znovu prohlížel archivované záznamy a důkazy, zjistil, že nejhodnotnější informace získané během původního vyšetřování se týkají oběti samotné. Dvaatřicetiletá Jespersenová nepocházela z Německa, jak si Bosch dvacet let myslel, nýbrž z Dánska. Pracovala pro kodaňské noviny s názvem *Berlingske Tidende*, kde působila jako fotoreportérka v pravém slova smyslu. Psala články a fotila k nim snímky. Byla to válečná zpravodajka, která slovem i obrazem zachycovala různé konflikty ve světě.

Do Los Angeles přicestovala ráno po vypuknutí výtržností. A druhý den ráno už byla mrtvá. Deník *Los Angeles Times* přinesl v následujících týdnech krátké profily všech lidí zabitých během násilností. Článek o Jespersenové obsahoval vyjádření jejího editora i jejího bratra z Kodaně a vykresloval fotoreportérku jako ženu, která se nebála rizika a vždy se dobrovolně hlásila na cesty do nebezpečných zón ve světě. Během posledních čtyř let před smrtí zpravodajsky pokrývala konflikty v Iráku, Kuvajtu, Libanonu, Senegal a Salvadoru.

Nepokoje v Los Angeles se daly jen těžko srovnat s otevřenou válkou nebo jinými ozbrojenými konflikty, které Jespersenová svými fotografiemi a články zdokumentovala, ale podle *Timesů* byla novinářka v době propuknutí losangeleských výtržností náhodou na dovolené ve Spojených státech. Okamžitě zatelefonovala na obrazové oddělení *BT*, jak se kodaňským novinám zkráceně říkalo, a nechala editorovi vzkaz, že se přesouvá ze San Franciska do L. A. Editor její vzkaz obdržel, ale pak už s ní nikdy nemluvil.

Po rozpuštění STVV putoval nevyřešený případ Anneke Jespersenové na oddělení vražd divize na Sedmasedmdesáté ulici, což byla geograficky vymezená policejní oblast, kde k příslušné vraždě došlo. Případ tak dostali úplně noví detektivové, kteří měli dost vlastní práce, a vyšetřování bylo proto záhy odloženo. Položek v chronologii vyšetřování bylo poskrovnu, existoval mezi nimi značný časový rozestup a v podstatě to byly jen záznamy o tom, že o případ projevil zájem někdo zvenčí. Losangeleská policie na případu nepracovala s ničím, co by se alespoň trochu blížilo zaujetí, avšak rodinní příslušníci a lidé z mezinárodní novinářské komunity, kteří Jespersenovou znali, se nevzdávali naděje. Chronologie

obsahovala záznamy o tom, že se tito lidé na její případ často do-
tazovali. Tak tomu bylo až do okamžiku, kdy byl vyšetřovací spis
i s důkazy odeslán do archivu. Od té chvíle byli lidé, kteří se ptali
na Anneke Jespersenovou, s největší pravděpodobností ignorováni
stejně jako celý její případ.

Zvláštní bylo, že osobní věci oběti se nikdy nevrátily pozůsta-
lým. Archivní boxy obsahovaly batůžek i osobní předměty, které
policii předal několik dní po vraždě šéf motelu Travelodge na San-
ta Monica Boulevard, když si v *Timesech* přečetl seznam obětí vý-
tržností a porovnal ho se soupisem svých hostů. Do té doby před-
pokládal, že Anneke Jespersenová odjela z motelu bez placení.
Když šéf zjistil, že se Jespersenová nevrátí, protože je mrtvá, předal
batůžek s jejími věcmi STVV, který v té době sídlil v provizorních
kancelářích Centrální divize.

Batůžek tvořil obsah jednoho z boxů, které si Bosch přinesl
z archivu. Byly v něm dvoje džíny, čtyři bílé bavlněné košile, spod-
ní prádlo a ponožky. Jespersenová očividně cestovala nalehko –
i na dovolené byla vybavená jako válečná zpravodajka. Pravděpo-
dobně to bylo proto, že se po dovolené ve Spojených státech chys-
tala opět do války. Její editor sdělil *Timesům*, že redakce vysílala
Jespersenovou ze Spojených států přímo do Sarajeva, kde několik
týdnů předtím vypukla válka. Sdělovací prostředky přinášely zprá-
vy o masovém znásilňování a etnických čistkách a Jespersenová
měla namířeno do samého ohniska této války. Do bývalé Jugoslávie
měla odletět v pondělí poté, co v Los Angeles propukly výtržnosti.
Rychlou zastávku v L. A. a pořízení pár fotek výtržníků tak nejspíš
pokládala za pouhé zahřívací kolo – za přípravu na to, co ji čekalo
v Bosně.

V kapsách batůžku měla také dánský pas a několik nepoužitých
35milimetrových filmů.

Její pas obsahoval vstupní razítko Imigrační a naturalizační
služby, z něhož vyplývalo, že do Spojených států přicestovala šest
dní před smrtí přes Kennedyho mezinárodní letiště v New Yorku.
Podle vyšetřovacích záznamů a novinových svědectví cestovala
sama a do San Franciska dorazila právě ve chvíli, kdy byly v Los
Angeles vyneseny osudné rozsudky a začaly násilnosti.